

Mokinių kūrybiniai darbai

RAŠAU TAU, LIETUVA

Aistė Š., 8 al

Aš Lietuva Tave vadinu

Aš Lietuva Tave vadinu,
Namais, kur įleidau šaknis,
Kur vyru tartum ąžuolu išaugau išdidžiu,
Ten, kur gimiau ir kur ištikis mane mirtis.

Vadinsiu Lietuva Tave.

Nors nesvarbu kokiu vardu:

Namais, Tėvyne, Gimtine,
Man Motina per amžius liksi Tu.

Aš Tavo girių išsūpuotas,
Išpraustas upių, ežerų.
Tik senstant mano veidas ašarotas,
Kai vėl pro tas vietas einu.

Kai mano saulė vakarop ims leistis vėliai,
Aš tik Tavęs ilgėsiuos kaip kadais.
Nutįs žemyn ilgi šešėliai,
Nutįs kalneliais amžiniais.

Dainora G., 8 al

Tėvynei

Laisvę apibūdinti sudėtinga,
Nors tai ir mūsų pačių iškovota galybė reikšminga.
Bet glausti šalia ją verta tik tada,
Kai kitoniškas gyvenimo skonis pajuntamas staiga.

Lietuvos Taryba pagalvot negalėtų,
Kad Nepriklausomybę paskelbus vėl kovon eit reikėtų.
Ne daugiau nei po keliolikos metų,
Laisvumą, pamintą sovietų, nejučiančių žmogiškųjų verpetų.

Ir vėl lietuviai kraują savąjį liejo,
Dėl savo gimtosios Tėvynės, kilnios Lietuvos.

Skelbdami Nepriklausomybės atkūrimą,
Aukojo viską, ką tik turėjo,
Kad perduotų ateinančiai kartai tai,
Ko patys įgyvendinti nebegalėjo.

Branginę laisvę, o artimiausiems taręs – sudie,
Narsusis lietuvi, padarei tiek,
Kiek kartų iš širdies gelmių ištarus – myliu,
Negalėčiau tau pakankamai sykių pasakyti – ačiū...

Simona J., 8 dl

Rašau Tau, Lietuva,

Rašau Tau, Lietuva, Manoji gimtine,
Piliakalniais apstatyta, Kunigaikščių kadaise valdyta.
Rašau Tau, Lietuva, istorijoje galinga,
Dabar nutilusią... mat, milžinai miega,
Žmonių atmintyse išsklaidyta.

Brangioji Lietuva, ar tu mane girdi?
Tu – geltonoji saulė, kuri mums nušviečia kelią.
Tu – žalioji pieva, kuri priglaudžia mus it aveles,
Tu – raudona lyg kraujas, kuris tarsi sujungia mus ir šiluma apgaubia.

Rašau Tau, Lietuva...
Geltonos, žalios, raudonos vėliavėlės
Vėjui pučiant dailiai plevėsuos,
Kažkur, netoli, kur mamos sengalvėlės,
Sugriš vaikai savuos namuos... Į Lietuvą.

Gaudrė Š., 8 dl

Brangi Lietuva,

Tu – mažutė, tu telpi visa
Į Čiurlionio karalių delnus...
Janina Degutyte „Mažutė“

Esi taškelis Europoje, tokia maža, bet tuo pačiu ir didelė, plati savo istorija ir lankytiniais objektais. Didžiuojuosi, kad esi mano tėvynė, be galo graži ir išskirtinė. Savo didingais miškais ir žaliomis giriomis, mėlynais upeliais ir ežerais, tu atėmei man žadą – mano gimtine.

Labai džiaugiuosi Tavimi, Lietuva, kad užauginai nuostabių žmonių, garsinančių Tave visame pasaulyje. Esu laiminga, turėdama Tave laisvą ir nepriklausomą. Lietuva, tu tiek daug iškentėjai. Tave skriaudė karas ir tremtis. Didžiuojuosi žmonėmis, kurie kovojo dėl tavęs ir dėl to, ką šiandien turiu. Man dar reikia geriau Tave pažinti, aplankyti visus miestus ir miestelius. Esi tvirta ir stipri šalis, o aš – ištikimiausias tavo vaikas. Tu svarbi, nes vieniems esi įkvėpimas ir vienybė, kitiems – prisiminimai. Tik meilė Tau parodo mums tikrąjį kelią į Tave.

Čia mano namai, čia mano gyvenimas, tikiu, kad Tavyje atsiras vietos kiekvienam, kuris prašysis Tavo prieglobsčio. Tavo stiprybė atvers kelius meilei ir tikėjimui. Ačiū, kad leidi būti man trupinėliu šalia tavęs...

Aurelija L., 8 dl

Rašau Tau, Lietuva

Lietuva, išgirska mane. Aš čia gimiau! Tavyje ir tavo akyse apverčiau beržų kamienus. Tavyje ir tavo plaukuose pykausi su vėju. Aš čia, Tavo kauluose, žvaigždžių tūkstančiais suskaičiavau. O kol Tu miegojai, mane apgaubė delnais mėnulis ir prižadėjo, jog nuramins mūsų sielas su lyg rytu. Kai Tu verkei, aš šypsojau dangui, kad ir jis nesijaustų vienas. O kai verkiau aš, leidau saulei matyti save verkiančią. Tai buvo pirmas ir vienintelis kartas, kai mano skausmas buvo tyras, o ne purvu suteptas. Kai Tu juokeisi, kregždės žaidė tarp mano poezijos eilių. O kai juokiau aš, miškai lingiavo pavėjui. Kartais Tu supykdavai ant manęs dėl to, jog barščiau dirvą iš tavo delno. Tuomet griaustinis bandė mane auklėti, jog slėptis po medžiu man nepadės bėgti nuo tiesos. Bet, Lietuva, išgirska ir mane, savo minčių sūkurėje! Juk jau nusviro gležnos mano rankos, būdamos Nemuno krauju, gyslom suteptom dėmių. Mačiau, kaip Tavyje ir bangos virto kūliais ir kalnai iro upėj. Mačiau, kaip dangus su žeme čia maišės. Girdėjau, kad ir medžiai sparnų paukščiams pavydėjo. Lietuva, aš Tavyje gimiau, laikei mane Tu savyje. Laikei taip stipriai, kaip didvyrius nešančius Tau laisvę. Taip, kaip dangus išlaikė mėnulus su kario drabužiu. Lietuva, ar išgirsi išsigandusią sielą? Ar nuplausei nuo manęs purvą, kaip ežeras nuo kranto nuodėmes nuplovė? Ar leisi man ramiai kapuos sukrist, kai mėnulio žadėtas rytas apgaubs tave delnais?

Austėja K., 8 al

Mūsų Lietuva, Lietuvėlė

Poetai savo eilėse Tau rašė,
Kokia nuostabi, Lietuva, esi!
Ir bočiai priešams ne kartą įrodė,
Kad su lietuviais juokai menki.

Tu tiek daug patyrei, Lietuvėle!

Pragyvenai tiek tamsiausių laikų,
Bet net ir netekus vilties spindulių,
Tu atgimei lyg feniksas iš pelenų!

Atgimus didingi laikai Tave sekė,
Kunigaikščiai į mūšį Tavo vyrus vedė.
Ir klestėjai, ir augai, Lietuva manoji,
Apie tokią sėkmę negalėjai nei susapnuoti.

Bet sėkmė truko ne amžinai...
Kryčiuočiai, tie žiaurieji kraugeriai,
Ėmė ir staiga pabudo nelauktai,
O pabudę puldinėjo Tave gan ilgai.

Ir kovojo mūs protėviai, kiek įkabindami,
Tavęs, Lietuvėle, jie troško nei kiek nenuvilti.
Nepaprasta kova tęsė ne tuziną metų,
Kol vieną dieną protėviai kryžiuočius išvarė iš lietuviškų žemių.

Tai štai, kokia tu, mūs Lietuvėle,
Kokia galybė Tave apėmus!
Ir ateities kartos dar ilgai skanduos,
Tą nuostabų vardą Lietuvos!

Kamilė K., 8 aI

Pilėnų pilis

Garsi štai Pilėnų pilis
Stovėjo ant Pinios kalvos!
Turtu ir drąsa ji garsėjo aplink,
Nebuvo kitos jai lygios.

Ir didį valdovą turėjo, mat, ji,
Narsiausią iš vyrų visų.
Ne veltui Margiriu vadino ten ji,
Išgirdę tą vardą, priešai krito akli.

Kadai didžią armiją priešas leido tenais.

Užgrobti pilies vardą, jos turtą ir garbę.
Nebuvo pilėnams kitos išeities,
Kaip tik savo kelią užbaigti šalia.

Jos aukštas valdovas su peiliu širdį
Sudegino savo didžiąją pilį.
Kol priešas galingą kardą kilnojo,
Margiris savo meilei užtvėrė rytojų.

Krauju ir drąsa palaidota, ji
Nuskendo liepsnų sūkury.
Skausmu ir kančia sudegus pilis,
Išliko tik mūs atminty.

Nebėr nei pilies, nei didžių pamatų,
Nei valdovo garbės ir šlovės.
Tik vienišas kalnas beliko tenais,
Su atspindžiu to, kas kovojo kadais.

Miglė B., 8 dl

Rašau Tau, Lietuva

Brangi Lietuva,
Ta, kuri,
Tiek atminimų nešas
Upėje, savoį širdy.

Nemunas – tai tarsi Tavo venos,
Vingiuotos gijos,
persunktos krauju.
Ten teka kraujas

Tavo didžiavyrių,
Parkritusių nuo priešo
Smūgio su aštriu durklu.
Jis suteptas brangiu krauju.

O Nemunas vingiuoja
Kloniais, kaimais apleistais,
O, Lietuva,
Jis nešas praeitį,
Jis plauna protėvius,
Pavirtusius kalnais.

Vanduo čiurlena.
Tai protėviai šnabžda,
Didžiuojas lietuvių tauta.
Bet šnabždesys – tylą.
Ir vėjas pakyla.
Gal tai ženklas,
Kad senoliai nusivylę?

Oresta Š., 8 b

Brangi Lietuva,

Tu esi mūsų visų – lietuvių, asmenybės šerdis. Čia mes žengėme pirmuosius žingsnius, verkėme pirmąsias ašaras, skynėme pirmuosius obuolius.

Puikiai prisimenu vaikystės vasaras, praleistas Lietuvoje. Supdavausi ant supynių močiutės sode, bėgiodavau po pievas, skaitydavau knygas. Kad ir kiek kartų apsilankyčiau užsienyje, nuomonė išlieka ta pati. Tu, Lietuva, esi gražiausia. Čia oras grynesnis, žolė žalesnė, ežerai skaidresni, kvapas skanesnis. Mes, Lietuviai, Tave labai mylime. Galbūt ne visi tai parodome, dalis nesiryžta, bet jaučia tą patį. Kai kurie iš Lietuvos pabėga, bet Tu juos ramiai paleidi su viltimi, kad jie grįš.

Pirmasis mūsų žodis ir pirma suraizgyta raidė yra lietuviška. Kalbėdamas žmogus susikuria save, puoselėja ryšius su kitais. Sunaikinus kalbą – sunaikinama visa tauta. Kaip sakė Jonas Jablonskis: „Kalba yra didis, tautos statytas paminklas“. Ne veltui, brangi Lietuva, Tu kovojai dėl mūsų kalbos. Ne veltui pralietas lietuvių kraujas norint saugoti kalbą. Lietuva, Tu tiek daug patyrei. Spaudos draudimas, tremtis, karas. Bet Tu viską iškentėjai, didingai pakilai, ir vėl. Šiandien Tu esi nepriklausoma, laisva. Aš Tavo skausme negyvenau, bet iš tėvų pasakojimų, eilėraščių, istorijos knygų suprantu, kad Tau buvo labai sunku. Tu, mano Tėvyne, tiek daug kentėjai, esi sutepta krauju, kiekvienas žemės plotas dar iki šiol atgauna kvapą nuo čia vykusių siaubų.

Didžiuojuosi, kad gimiau Lietuvoje. Čia mano šaknys, kalba, tradicijos. Kaip žengiau Lietuvoje pirmąjį žingsnį, tariau pirmąjį žodį, taip čia žengsiu ir paskutinį žingsnį, išleisiu paskutinį atodūsi.

Viltė L., 8 al

Pavergtoji Lietuva

Išėjus man į gatvę vieną vakarą,
užplūdo nerimas, bei liūdesys, vienatvė.

Šniokštė šakos, kilo vėjas,

Blaškęs – juodas ir pašėlęs.

Dangus nusidažęs raudonai, juodai,

Atrodė lyg degtų mūsų miesto stogai.

Bažnyčioj girdėjosi maldos žmonių,

Jos meldė baigimo pasaulio karų.

Praskridę paukšteliai sučiulbo ore,

Bet greitai paskendo žiaurumo fone.

Ir Nemunas, virtęs kraujo upe,

Užliejo mintis atminimų dvasia.

Kur dingo tas grožis žaliųjų miškų?

Kur dingo tos pievos, pripiltos gėlių?

Kur dingo šniokštimas mūsų upių plačių?

Kur dingo Tėvynė – Lietuva vardu?

Lėja J., 8 al

Rašau Tau, Lietuva

Lietuva, ežerų apsupta mūs tėvyne,
Tiek amžių mūs protėviai tave gynė,
Tave taip mylėjo, nelaimėję vadavo,
O priešams užpuolus ginklais mosavo.

Jie gynė mūs pievas, laukus ir upes,
Be kraujo jie neapsėjo,
O juk galėjo tiesiog pasakyti „gana“,
Kaip akmenys amžiams užmigti kalne.

Bet jie nepabūgo priešo rankos stiprios
Ir kovėsi jie iki galo.
Ir jeigu ne bočiai mūsų, lietuvių,
Pamiršę kas buvom, kas esam dabar,
Nebylūs gulėtume tamsiajam dugne.

Ūla B., 8 al

Rašau Tau, Lietuva

Gimiau ir augau Lietuvoj,
Kertelę pažinau kiekvieną.
Tėvai, seneliai ir draugai –
Visur šalia, visad kartu.

Lyg viskas ir gerai –
Džiugiai aš gyvenau.
Bet noras didelis
Kamavo nuolatos mane.

Norėjosi kelionių ir vaizdų svetur,
Kalnų, krioklių ir vietų dar neatrastų.
Kalbos kitos, kitų žmonių
Ir laimės taip svajotos.

Užaugau.
Sukaupiau jėgas.
Drąsiai sparnais pamojusi,
Tėvynę palikau.

Smagu, gražu ir visko daug,
Atrodo, net ir saulė daug karštesnė.
Bet vėl nerimo man širdis –
Ilgėjosi ji savo krašto.

Juk ten žolė žalesnė
Ir pilys didingesnės!
Bažnyčios su sava dvasia,
Drąsiųjų protėvių kapai šalia.

Rašau Tau, Lietuva,
Ir atleidimo aš maldauju,
Kad klydau sukdamą nuo kelio.
Esu laiminga ir rami,
Kad gyvenu didvyrių žemėj!

Oskaras K., 8 dl

Rašau Tau, Lietuva

Rašau šį laišką Tau, Lietuva, mano gimtine. Rašau Tau norėdamas išsakyti savo nuomonę ir jausmus apie Tave. Tu šitiek amžių gyvavai, šitiek sunkmečių išgyvenai, tiek priešų įveikei ir tiek daug pasiekei. Nors tavo galybės amžiai jau seniai praeityje, dar turi savo garbės. Nors esi tokia maža, iš pažiūros silpna, bet iš tikrųjų Tavo saulė dar nenusileido, ir dar kils, tikiu, kad kils. Šitiek spaudimo Tu kenti iš viso pasaulio, Tu vis tiek laikaisi ir nepasiduodi.

Gal Tave valdo ne šviesiausi žmonės, bet Tu, mano Lietuvėle, esi stipri ir dar pameni savo senąją galybę, nors ir ne visad viskas pavyksta, nors kiti bando sutrukdyti ir, atrodo, kad jie geresni viskuo, tau nė motais, nes tai netiesa.

Tu tokia graži, Tavo žemė derlinga, Tavo miškai platūs ir žali, pilni gyvūnų, pilni gyvybės. Tavo gamta gražesnė ir vertingesnė, negu visi pasaulio brangakmeniai kartu sudėjus. Tavo piliakalniai ir pilių bei dvarų pamatai byloja, kokia didinga Tavo praeitis. Šitokie nuostabūs Tavo Nemuno vingiai, tokie įdomūs ir paslaptingi ežerai ir pelkės.

Negaliu būti labiau dėkingas Tau, kad tavyje gimiau ir augau. Ir labai prašau Tavęs bei Tavo valdytojų, kad Tu liktum tokia pat graži, kad ir nedidelė, bet nuostabi ir turtinga.

Manfredas S., 8 al

Rašau Tau, Lietuva

Rašau Tau, Lietuva, kai yra kuriama viso pasaulio, o kartu ir Lietuvos istorija. Mes esame ties Trečiojo pasaulinio karo riba. Vyksta pražūtingas karas Ukrainoje, kuri kovoja už savo Nepriklausomybę. Ji ginasi nuo neteisėtai užpuolusio agresoriaus, kuris kėsina užimti ne tik jos žemes, bet ir piliečių laisves bei teises. Šis kruvinas karas sutelkė daugelį pasaulio valstybių kartu padėti kovojančiam tautai.

Pastarojo meto įvykiai įkvėpė patriotiškumo, suvienijo mūsų tautą, suteikė mums drąsos ginti bei dar labiau mylėti savo tėvynę. Kaip rašė Algimantas Baltakis: „Negalim pasirinkti kitos gimtinės, / Jinai viena. Jos niekas neatstos. / Ji mūsų meilės ir kančių šaltinis, / Kas ją praras, neįsigis kitos.“

Manau, kad meilė tėvynei yra vienas svarbiausių jausmų žmogaus gyvenime. Vardan jos žmogus pasiryžęs netgi paaukoti savo gyvybę. Juk čia jis gimsta, atranda save, savo mylimuosius bei visą supantį pasaulį. Meilė gimtajai šaliai yra atraminis taškas kiekvieno žmogaus gyvenime.

Dabar kaip niekada aiškiai aš suvokių, kokia brangi ir trapi gali būti laisvė. Kokia svarbi kiekvienam žmogui yra jo gimtoji žemė, o tu man, mano Lietuva...